

РАБОТНИЧЕСКА ИСКРА

Орган на Работническата Комунистическа Партия в България.

RAB. ISKRA, Organ der Komm. Arbeiter-Partei Bulgariens.

Organ of the Bulgarian Communist Workers' Party.

Organe du Partit Ouvrier Communiste de Bulgarie

АБОНАМЕНТ: 10 броя — 10 лв., 20 броя — 20 лв., 40 броя — 40 лв. Един брой — 1 лв. Двоен брой — 2 лв.

Адрес: Ж. Дикиджиев, ул. 25 линия № 2 — Варна
Adresse: Sch. Dikidjiev, 25 linia № 2 — Warna (Bulgarien)

Провала и измена на третия интернационал.

Третия интернационал е неразривно свързан с разволя и съдбата на руската революция и руското съветско правителство. Победителка на бойния класов фронт над цялата вътрешна и външна контра-революция, економическият фронт на руската революция, над който почива всяка революция, биде пробит от нахлулата широка, сега срещащ глас и влияние, в Руската комунистическа партия и в управлението на страната и производството дребна буржуазия и нейната карьеристическа интелигенция. Производството биде предадено, вместо в ръцете на производствените работнически съюзи от всички заводи, в ръцете на извратените от царска росия „специ“ и директори, чувствувачи се като господари и заповедници на работниците. Подлжнали се веднаж на тая почва, Руската Комунистическа Партия и руското съветско правителство закрачиха бързо по пътя на економическото отстгление и достигнаха до признаването отново на частната собственост, до разпределянето на земята между селените, до допускането на преговори с империалистическите държави от Сжглашението за тържественно унищожението от революцията държавни дългове към тех, останали от царска русия, до признаване отново свободната търговия и спекула и до държавния капитализъм. По тоя начин руската революция се повърна там, от где то бе тргнала. С тая само разлика че сега економическата и политическата буржуазна управа на Русия биде изтржната от ръцете на царските дворяни, помещици и едрата индустриална буржуазия и се предаде в ръцете на градската и селска дребна буржуазия и главно в ръцете на нейната безвъзвратно корумпирана и глдна за власт карьеристическа интелигенция. Руската революция е в своя пжлен обррат. Русият пролетариат е отново подчинена класа както вчера, и който с нова революция ще има да извоюва своето истинско класово освобождение. Но господството на дребната буржуазия и на нейното съветско правителство срещна и продължава да среща организираната економическа и политическа сжпротива на изместената и изгонена от нейните фабрики и имения едра буржуазия от вътре и вън от Русия и най-вече на стоящите зад нея сжглашенски империалистически държави, които имат да вземат милиарди от нея. Първата и вторите употребяват всички средства и дирят всички начини, как да сжборят господството на тая буржуазия и нейното правителство или най-малко отново да си възвърнат своите имения, а от там и до своето политическо господство. За тая цел, сжглашенските империалисти употребяват економическата блокада над Руската Съветска Република, а не бежа и не са изключени и за напред и военни интервенции. Как да се излезе из това положение е насочен целия ум на бившите вождове на руската революция, превърнали се сега в обикновени дребнобуржуазни държавници и вулгарни дипломати.

Това състояние на руската революция даде пжлен отпечатък върху политиката и тактиката и на Третия интернационал, образуван под нейна инициатива и непосредствена опека. Тая тоя интернационал от партия на рево-

люционното възстание на интернационалния пролетариат се превърна на интернационал на повсеместната парламентарна акция на интернационалния пролетариат за спасението на Руската Съветска Република и на нейните водачи от контра-революцията отвън. От интернационал, който високо прокламира непреклонността си пред идола легалност, — на такъв, който старателно се пазил от всяка нелегална акция, изключай неговата избобила революционна фразеология, и на който легалността напоследък далеч надминава тая на буржуазията. От интернационал, който възстава против всяка национална отбрана и война, — на такъв, който поущрява и застава морално и материално зад националистическата отбрана и война на турската едра и дребна буржуазия, в лицето на Кемал-паша. От интернационал, който обявява война на всички опортюнистически партии и водачи, — на такъв, който фактически прогони всички истински революционни елементи, партии и течения от своята собствена среда. От интернационал, който обяви свещенна война на социалпатриотическите и социалпредателските Втори, Втори и половина политически и Амстердамския синдикален интернационал, — на такъв, който днес иска на всяка цена единен фронт с тех. От интернационал, който обяви кръстоносен поход на реформизма, — на такъв, на когото всички партийни и синдикални секции от всички страни не въжшат в всекидневната си практическа работа и не издигат пред избори и в самите представителни учреждения, в които участвуват те, освен изключително чисто реформистическа работа и искания. И най-после, от интернационал, който тържественно декларира, чрез ред манифести, че най-свещенна и най-главна негова задача е да подкрепя, организира и провежда пролетарската революция в всяка страна и че за тая цел нема да се спре да използва всяко революционно движение, дори и анархистическо такова, за да го разшири до формална масова пролетарска революция, се превърна на такъв, който фактически бойкотира революцията там, где то се появи. Наред с другите досегашни факти, бойкотирането на последният най-пресен революционен опит през м. април т. г. на германските работници от революционните юнионни в Рур от страна на неговата Германска Комунистическа Партия е най-безспорно доказателство за това.

Туй фактическо състояние на руската революция и на нейния Трети интернационал, състоящ се от опортюнистически секции излезли от Втория интернационал, създаде това логично и исторически наложено се положение, че този Трети интернационал, който бе надеждата и опората на революционния всевъзвратен пролетариат през високо революционните 1918, 1919 до 1920 години, днес е така мъртав и така не съществува за него, както Втория, Втория и половина политически и Амстердамския синдикален интернационал. Той безвъзвратно падна от високия пиедестал на действителната революционна практика, на който то бе се помъкчила да го покачи руската революция от първите свои дни, и се изгуби окончателно в парадокса, легализма, опортюнизма, реформизма и демокрацията на градската и селска дребна бур-

жуазия и неговите сжшо дребнобуржуазни вождове. Революционното работничество от всички страни захваща да се опомня от това положение на нещата и да се повърща на единственото верно и подчертано от Маркса начало, че класовото освобождение на работническата класа е дело на самата нея. Погледът на това революционно работничество е днес обрнат към излезлия под нейния кървав опит из своята собствена наемна работническа класа Работнически Комунистически Интернационал.

Край на една лжжа.

Неотдавна правителството на дружбаташи най-заинтересовано и ревностно разгласи за да заблуди и залже нескжзнателните маси в страната, че репарационния дълг бил мален от междусжюзнишката комисиия, като за целта било подписано специално споразумение между него от една страна и последната от друга. То разпръваше и в предизборни речни и чрез своите вестници — ежедневни и периодически — че общия дълг на България бил мален от 2,250,000,000 лв. на 550,000,000 лв. и че плащането било отсрочено още с 24 години, т. е. вместо за 36 за 60 години. Това, разбира се, бе един блжф ако въпроса действително можеше да се постави тжй както се поставя и разбира и от дружбаташи и от блокери и от тесни социалисти, т. е. колко да се плати и кой да плаща? Въпроса според нас от гледището на работническата класа в страната чийто единствен защитник и изразител за сега е в „Работническа Искра“ не е в това колко да се плати и кой да плаща, а дали да се плаща, по начало и какво трябва да се направи за да не се плати, когато се знае че въпроса за неплащането се обуславя от въпроса за освобождението на работническата класа в България и в света въобще. Основното положение от което ние изхождаме както по въпроса за репарациите, тжй и по всички данжчи тежести — преки, косвени и пр. — въобще е, че в свременното капиталистическо общество плаща всякъде и винаги работническата класа, независимо от това кой е законодателят: буржуа или „малоимотен“ тесняк, т. е. плаща оня който не владее средствата на производството — работника. Буржуата, теснякът „малоимотен“ притежател на собственост или спекулант адвокат, кръжест се в „петото евангелие на света“ — 21-то условие на III интернационал, които не сж изключително потребители, като работника се освобождават от бремето на живота; те прехвърлят тежестта чрез производствените фабрики, зжрнени храни и „адвокатски съвети“ на гърба на работника. Ето тжжко затова работническата класа казва:

„Никакви репарации, а немедленно освобождение от власта на капитала и идейните настояници“, а буржуазията и дребната буржуазия (тесни, широки и пр. разновидности) казват: „Справедливо облагане“. Тук вече има известно различие в тоя общ възглед. Първата разбира справедливото облагане в това да плати дребната буржуазия и работническите маси, а втората — да плати буржуазията или както казват те имотната класа.

Ние казахме вече, че за нас свещественият въпрос не е колко ще се плати и кой ще го плаща, защото немаме намерение да плащаме —

Усжществяването на тесняшкото „работническо-селско правителство“ ще осигури, засили и затвърди за по-дълго време у нас и на всякъде, где то биде реализирано, пжжното тържество на най-грозната економическа и политическа реакция и диктатура на дребната градска и селска буржуазия над едрата такава и най-главна над пролетариата.

Из статията: „Тесняшкото работническо-селско правителство“, брой 4 на „Р. И.“ от т. г.

нешо повече: да се плати днес от когото и да е репарационния дълг, ако това би било по силите на длжжника, то значи да се признае положение на равновесие, т. е. продължение на съществуващия ред, продължение на експлоатацията и наемното робство.

Вжпроса, като вжпрос на истинска опасност за нас се състои в това да се отхвърли по начало той и то в връзка с преминаването по революционен ред на средствата на производството в ръцете на работническата класа, който вжпрос предрешава всички вжпроси изцело.

Относно размера на репарационния дълг ще кажем само, че сключеното сжглашение не намалява тоя дълг, а само урежда подробно начина на изплащането му според най-добре застжпените интереси на сжглашението кредитор.

От целия дълг 2,250,000,000 лева, 550,000,000 златни ще се плати само като летящ дълг („част А“ по споразумението) в течение на 60 години по 5% лихви, а остатъка както правителството с лек ум го нарече „простен дълг“ ще почне да се плаща след 60 години като консолидиран дълг в размер 1,700,000,000 лв. златни („част Б“ по споразумението) е разликата между 2,250,000,000 лв. зл. и 550,000,000 лв. златни. Това е значи самата истина около предизборната лжжа на правителството относно репарационния дълг, края на която настжпи с публикуването на самото споразумение от пжрвият правителствен вестник „Земледелско Знаме“ брой 91 от 29 Април т. г.

Даже „справедливо“ плащане днес препоржчано от опашките на българската буржуазия е вредно за работническата класа. Не е вжпрос само за настоящето; днес много по-важен вжпрос за нас е вжпроса за бъдещето, защото ние не сме реформисти както либералната буржуазия (блока) и прогресивната дребна буржуазия (дружбаташи, тесняци и широки). Можеше да се говори за „справедливо“ плащане, ако работническата класа би била тжй ограничена, като класа на бъдещето, както нейните водители — всевъзможни адвокати, пенсионери, търговци, занаятчи и земеделци — заслепени в своя егоистичен интерес. Тя обаче, за щастие не е такава, а е верна на своя класов инстинкт за освобождение. Скоро тя ще низвергне своите убийци от блока до земеделци, тесни и широки социалисти, ще се освободи от техната престжпна демагогия, отвратителен пещ и продаден опортюнизъм и ще тржгне в пжтя на своя революционен дълг, през самите тех клдето е и нейният естествен пжт към освобождението.

Тогава нема вече да има легенди за „справедливи“ репарации нито пжж за „леки“ данжчи, а само един пжт, една цел: „Освобождение на труда“. Тогава вместо репарация ще има само революция, само борба до край!

Ръцете.

Погледнете, работници, обезформените си ръце и прочетете на тях историята на вашето вековно робство! Тя е написана там с знаци, които треперат от болка; тя е написана с азбуката на мизерията и смърта! Да, погледнете ръцете си вие милиони хора, които сте познати като ръце и третиранни като ръце, защото сте напуснали главите си и сте се прилепили към главите на свои-

те господари, за да могат да жънат те в доволство това, което вие сте сеяли в отчаяние!

Там, върху ръцете, с които вие сте злоупотребявали, можете да прочетете обвинителния акт на главата, която вие сте напуснали пренебрегвали.

Да изгасите светлината на мозъка, значи да направите ръцете за творници.

Изприщените длани на работническия гигант, говорят за трагичната история на изменничеството му към мозъка си!

Една мазолеста ръка е нящо, от което трябва да се срамиш, а не да се гордееш.

Тя е силен протест против злоупотреблението с нея, тя е горещо порицание на самоуважение, тя е унизителен робски символ!

Когато работническата класа почне да употребява мозъка си, почне да си служи с него, тя няма да има нужда повече да злоупотребява с ръцете си!

Когато работническата класа почне да употребява мозъка си, тя ще познае силата си и безсилието на господарите си, ще вземе всичко, което ѝ принадлежи и ще управлява над всичко и всички.

ВЪИШЕН ПРЕГЛЕД.

По повод на руските събития.

германската Р. К. Партия се обръща така към работниците от целия свят:

Пролетарии, ние с пример ще ви посочим по кой път трябва вие да вървите, за да се освободите и кой път трябва да избягвате.

На 31 март в Рурската област (Есен) от един френски патрул бяха застреляни 13 работници. Германските капиталисти, няколко седмици вече как пишат за това нечувано пресъжление, което изторията познавала; те клеймят френския народ пред цял свят като, народ способен за най-големите подлости и нязости.

Това те пишат, като имат предвид само собствените интереси.

Те искат да действуват на общественото мнение на Англия, Америка, в целия свят изобщо, за да се захванат преговори. Те искат да се явят разговорящи между техните прежни врагове, за да могат да използват те това. Така действуват капиталистите. Но имат ли те морално право да негодуват?

Германските капиталисти нямат това право, пролетарии, защото те са действували и ще действуват в подобни случаи точно като французските капиталисти.

Нязостите, които германските капиталисти и военни, вършиха над чуждото цивилно население са всеизвестни.

Ако сега германските капиталисти с известна цел упрекават френските, че били помагали на болшевиките, то и немските капиталисти едно време дадоха възможност на болшевиките да минат през Германия за Русия, за да възпламенят революцията там и с това да отслабят неприятелите си. Пролетариата няма никакви причини, кой имал право или няма право от гледна точка на капиталистическите закони по въпроса за окупацията на Рур. Всяка от страните твърди, че има основания.

Пролетариата трябва само да констатира, че капиталистическата система в цял свят докара до същите, че тези резултати противоречат на пролетарските интереси и, за това пролетариата трябва да се старее за прокаряването на собствените си интереси.

А тези интереси изискват струпването на капиталистическата система. Но капитализма е интернационален и за да го съборят, пролетариите трябва да водят класовата си борба интернационално.

Една истинска класова борба трябва да е преди всичко интернационална. Това е неизменно извор, от гдето се пръска светлина и сила на всички страни.

А грамадни работнически маси са на крик п.т.

Те живеят не според както го изискват техните класови интереси, а според тесните егоистични, дребно буржуазни интереси на една на-

емна класа, на една професия, синдикат, отделна държава.

Ако работниците вли от Германия мислят за положението в Рурската област, те не мислят за него във връзка със своята велика интернационална задача, но се водят от симпатиите си, или от антипатиите си спремо Германия, те следват това, което им казват техните капиталисти или пък желаят на своите капиталисти поражение, а на германските победа; те или се обръщат като английските социалисти към парламента, с искането да се намеси той в конфликта. Като че капитализма може да служи на други интереси, а не на собствените свои.

И в Германия е същото положение Соц. демократите, синдикатите, законните производствени съвети (одобрени от капитализма) на кжсо всички последователи на 2-ия интернационал протестираат в един фронт с германските капиталисти против френския капитализъм.

Те следователно служат не на интернационалните пролетарски интереси, но като пазители на германската капиталистическа държава, те се картелират в едно-работници, чиновници, функционери за защита на германската република, която е на германските капиталисти.

И заради този германски капитализъм, с когото те още в 1914 год. вървяха под ръка, за да затънем с него до шията, сега заради него германските соц. демократи протестираат умолително ръце към социал-демократите от цял свят.

Но и комунистите от 3-ия интернационал и те се присъединиха към този единен фронт. Уж че правят известни разграничения, уж че употребяват по силни думи от соц. демократите, но и те застъпват нуждата от единен фронт против Поанкаре и затова се ползват от горещите чувства на германските социал-демократи.

Пролетарии, по този начин вие няма да постигните интернационалните си пролетарски интереси, защото тия пролетарски интереси изискват не единен фронт с капиталистите в една страна против другите, но те изискват единен фронт на всички пролетарии против всички капиталисти и техните помощници.

Какво трябва да кажат пролетарите?

Германските пролетарии трябва да кажат: Френските капиталисти и военни са подлци, защото те застреляха 13 пролетарии за своите капиталистически интереси. Но и германските капиталисти са не по-малко подли, защото преди 2-3 години в същата Рурска област по най-брутален начин техните военни стреляха масово германските работници за своите капиталистически интереси.

А работниците от цял свят трябва да кажат:

Управляващите ни капиталисти са подли, ние трябва да се борим с тях и да ги свалим. Но и германските капиталисти са също такива и ние не трябва да помагаме на германските социал-демократи, които правят общо дело с германските капиталисти. И всесветския пролетариат като признава необходимостта от интернационално водена класова борба, трябва да реализира на дело тази мисъл и трябва да знае, че това няма да стане посредством парламента, синдикатите, или че то ще бъде извършено от техните водители.

Това те ще извършат като се сплотят в производствените си организации, в Юнионите, в работническите съвети.

Това те ще извършат с помощта на собствената си мисъл на класовата си воля, превърнала се в дело.

Нонрареволюцията в западна Европа, като резултат на мизерната противоработническа и предателска спрямо интересите на международната революционна политика на „Съветското“ (пародия на съвети) правителство в Русия. Според чуждестранната преса секретаря на Италианската „народна“ партия сътрудничаша сега на фашистите в преследването на борящите се италиански работници, в споразумение с тия

на същите партии в Австрия и Германия, готвел образуването на бел интернационал за борба против работническата класа в света. Като пълномощник на тая партия е заминал за целта Стурзо, който както и Мусолини в Италия обединяват около себе си най-продажните и контрареволюционни елементи в Италия.

В същата насока се подготвят главно и учредяването на зелен интернационал в Прага (Чехословакия). Той цели обединението на контрареволюционните селски маси („малоимотните“ на тесняшки език) и хвърлянето им срещу революционната част на работническата класа в света. Тъй както и белия интернационал е един безплоден напън на упадъщата буржуазна идеология и безпомощна борба в живота.

Негови материални творци, защото идеята изглежда да е французка, ще бъдат съглашенските орждия: България, Чехословакия, Полша, Румъния и др. Ако има „червен“ (в Москва) буржуазен интернационал, защо пък да няма бели, зелени и други подобни плашила.

Дребната буржуазия в болшевишката Русия в резултат на Непавсе повече и повече взема преднина. Днес в Русия на един болшевик се падат най-малко 300 селени неболшевики. „Безпартийността“, т. е. интереса на руския селения само от неговата земя, с която болшевиките се опитаха да го привържат към своята политика, която фактически е политика на руските селени-степани (не и работници в смисъла на Маркса, т. е. наемни, б. р.), се засилва и това е воденият камък, който болшевиките сами си вързяха на шията, плавайки в големото руско море на Кулаки (средни земл. собственици) и „малоимотни“ от тесняшки фасон. Все повече и повече тия безпартийни и селски собственици дават тон на политиката на самозабравилото се болшевишко-квази работническо правителство (фактически селско-собственическо и на карьеристите функционери — водители). И самата Неп (новата економическа политика — най-големият болшевишки блжф след революционния парламентаризъм) е тжко резултат на тая преднина на руските селяни, на които революционността е на върха на езичите им.

Нашето твърдение че болшевиките сж безвъзвратно в плен на дребната буржуазия (оземлената селения) се напълно оправда и всеки ден доказва от болшевишката политика на самоизобличение. Вместо да централизират поземлената собственост, както и индустриалната и тжрговска в ръцете на новата преходна държава на работниците, те поделят собствеността и я прехвърлят в много ръце и само безплодно повтарят историята, която в това отношение сам Маркс осъди.

Политически преглед.

„Конституционните свободи“ още блазнат тесните социалисти, които в брой 266 на „Р. В.“ от 9 т. м. ги оплакват горчиво, по повод преследването на автономистите от Землед. правителство, което умишлено менажира тесняците и еснафите по много понятия причини. На същото уводно място те пишат:

„Ако българското правителство иска да обуздае и обезсили буржуазията и нейните орждия в автономистическото движение, то трябва да напусне пътя на тайните споразумения и пр.“ — и малко по надолу: „То трябва да поткрепи революц. движението на народите в Македония, Добруджа и Тракия и пр.“

Блажени верующи и вищи духом защото тем принадлежи царството на Бориса, в което се влиза само през широките врати на „Работническо-селско правителство. Мизерни наивници демагози!

Чрез изборите тесните социалисти напомнят много пъти за своята „масовост“ която е едно типично качество на избораджийските партии и ония които набъбват от облагите на власта, както днес са например дружбашите в градовете, които там се заселиха, както тесняците пък се заселиха в селата. Какъв анархизъм: Тесняците селска партия, а дружбашите градска.

Дописки.

Тесняшките разбойнически банди в варненското пристанище.

Още минала година чрез лажа и шарлатания тесняшките бандити Димо Овенов, Коста Стоянов, и Иван Иванов и тримата общински съветници, заедно с другарите си Спас Георгиев, Димитр Христов, Дико Георгиев, Георги Стоилов, Ив. Славиев, Павли Иванов, и Артур Иванов сжумеха да спечелят доверието на пристанищните работници, поека ръководството и касата в своите ръце, като натовариха за касиери общин. съветник Димо Овенов и члена от настоятелството им Димитр Христов кантарджията, а за бирници общ. съветник Иван Иванов Винаров членове от настоятелството им. Георги Стоилов и Дико Георгиев, целта си постигнаха: и започват систематически грабеж на касата на работниците. Няколко дена след приемане на касата се явява един дефицит в касата от 10,000 лв. който не може да се оправдае пред самите работници. Докараха до там положението, че ще ги заловят в грабеж и изгубят целото си доверие, намерили за разумно да се съберат на заседание, като поканили членовете на местния им партиен комитет Димитр С. Попов, Гено Петров, Димитр Кондов и член от Централния им комитет Никола Пенев, да обмислят начин за покриването на горния дефицит, решено и свършено: Натоварват бирника Георги Стоилов да получи от търговеца Пизанти срещу изработената ни работа 10,000 лв., без обаче да я впишат в касата на приход, която остава в тях за уреждане на дефицита, разбира се, тази комбинация се върши в голям секрет от самите работници. Получили са също от търговеца Бахшан 48,189 лв., от М. Ашер 10,000 лв., от Даскалов 4,000 лв. от Парусияди 2,000 лв. и от Върбанов 1,000 лв. или всичко получили 65,199 от тази сума са раздадени на работниците само 30,000 лв. (а останалите 35,189 лв. са ограбени от касиерите и самите бирници. Получени са също от търговеца Георгиядис срещу изработена работа сумата 83,279 лв. от тях сж раздадени на работниците с 2969 лв. по малко, също ограбени от тия бандити.

Получавани са суми с квитанции от разни тжрговци които влизат на 25,000 лева, никаде не вписани и не раздадени на работниците. Също ограбени. Тъй тия бандити сж ограбили труда и кжрвавите стотинки на пристанищните работници на обща сума 73,188 лв. Независимо от тази сума има и друга от 40,000 лева, която уж повърнали на тжрговците, като неправилно събрали, за повърщането ѝ обаче никой от самите работници не знае, нито пък има документи от които да се вижда че сумата е повърната. И на зададеният им въпрос в едно от събранието на пристанищните работници: къде сж тия суми и защо сж ги ограбили? Те се признаха, че сж ги злоупотребили. За самите пристанищни работници стана ясно като бял ден, че тесняшките бандити не са били никакви защитници на работническите интереси, напротив предатели и класови врагове и по решение на събранието те трябва да върнат на работниците ограбените суми.

Нека прочие влачещите се работници след лжжекомунистическата партия си вземат добра бележка и се запитат до кога ще тжрпят и служат на подобни бандити, които сж си поставили за цел да ограбват работническите кжрвави стотинки?

СЪОБЩЕНИЕ.

Поканват се настоятелно другарите от Сливен, Хасково, Берковица, Самоков и пр. незабавно да се издължат срещу брошурата: „Тесняшката пред сжда на комунизма“ чрез Ц. И. К.

Поръчки за брошурата, без предплата не се изпращат.